

Sigte paa to Ting. Den ene er, at vor Lovgivning paa dette Omraade skal formes saaledes, at den tillader os at komme ind under Brysseler-Konventionens Bestemmelser. Den anden gaar ud paa at indføre en mere rationel Maalestok for Beskattningen, end den der hidtil har været brugt. Hidtil er Sukkerets Værdi bestemt efter dets Farve, idet man er gaaet ud fra, at jo lysere det er, desto værdifuldere er det. Denne Farve er bleven maalt efter hollandske Farveprøver, de saakaldte Amsterdamer-Standardprøver, der spænde over en Skala med Numre fra 1 til 20, af hvilke det sidste er et omtrent hvidt Sukker og det første er omtrent ganske mørkebrunt. Denne Metode er paa flere Maader uheldig, og der foreslaas at gaa over til at vurdere Sukkeret efter dets virkelige Sukkerindhold og at udfinde dette ved Hjælp af noget, man kalder Polarisation. Denne Polarisation foregaar ved Hjælp af et Polarimeter. Sukkerpræparatet nedlægges i et saadant Apparat, der nærmest ligner en Marinekikkert, der er vendt mod et Lys, og det anbringes inde i Midten af denne Kikkert, mellem paa den ene Side noget, der kaldes en Polarisation, der polariserer Lysstrålerne fra Sukkeret, og til den anden Side en saakaldt Analysator, der undersøger de polariserede Lysstråler, og saa er der dertil fastgjort en Skala, paa hvilken man kan aflæse Resultatet af Undersøgelsen, d. v. s. hvor mange Procent Sukker der er i den Prøve Sukker, som er anbragt i Apparatet. Der vil sikkert være Enighed om at indføre denne ny Metode, om det end ikke bør overses her, at det ikke er enhver Toldassistent, der med fuld Nøjagtighed kan anvende et saadant Apparat. Hertil kræves bl. a. en meget udviklet Farvesans. Der kan med Lethed indtræde Fejl paa indtil $\frac{1}{2}$ pCt. Sender man en Sukkerprøve f. Eks. til 5 forskellige Laboratorier med Anmodning om at faa den undersøgt, vil man meget vanskeligt faa et aldeles overensstemmende Resultat fra disse 5. Det er derfor ikke utænkeligt, at der i Forslaget burde indføres nogle Bestemmelser, der tage Sigte paa Tvivlstilfælde, ligesom jeg mener, at Forslaget overhovedet paa dette Punkt maa kunne simplificeres noget overfor de mange Sæts, det har, med et Spillerum af kun $\frac{1}{2}$ pCt.

For saa vidt Brysseler-Konventionen vedbliver at bestaa, og der i øvrigt gennem passende Bestemmelser kan naas et Værn mod de Lande, der ikke ere bundne til Konventionen, vil der sikkert ogsaa,

ligesom overfor den ny Værdi-Maalestok, kunne naas Enighed om en Reform af Tolden og Afgiftssatserne paa dette Omraade, selv om der hermed skulde følge nogen Nedsættelse af den bestaaende Beskyttelse, naar kun den hele Reform kommer til at fremtræde paa en saadan Maade, at dens Virkninger ere til at overse og til at bære.

Jeg vil nemlig gerne, inden jeg gaar over til en Kritik af disse Forslag, lægge ærede Medlemmer paa Sinde, at vi ved en Reform paa dette Omraade staa overfor et Erhverv, til hvis hele Virksomhed mange, store og forskelligartede Interesser i vort Land ere nøje knyttede, og som spiller en betydelig Rolle i vort økonomiske Liv. Den højtærede Finansminister udtalte, da han i Foraaret her i Tinget bebudede disse Forslag, at man maatte tilstræbe „en Løsning af dette vanskelige Spørgsmaal, som kunde være et virkeligt Fremskridt uden at falde for haardt paa den store og vigtige Virksomhed, som Sukkerroedyrkingen og Fabrikationen allerede ere her i Landet.“ Jeg vilde gerne pege paa, i hvor høj en Grad den højtærede Finansminister har Ret i denne Opfattelse, ligesom han jo ogsaa ved sit „allerede“ viser et åbent Blik for Muligheden af en yderligere Udvikling af denne store og vigtige Virksomhed.

Der er dem, som mene, at Sukkerroedyrkingen ikke er naturlig her i Landet, fordi Sukkerplanten er en fremmed Plante; men der er jo mange af vore Kulturplanter, som ere fremmede Planter; baade Byg og Hvede ere det, men de ere bleve akklimatiserede, og det er Sukkerroepflan-ten nu ogsaa. Det viser sig, at paa dertil egnet Jord og under ikke alt for ugunstige klimatiske Forhold trives den fortræffeligt, og dens Drift afføder Fordele ogsaa i andre Retninger. Allerede for 20 Aar siden, da Loven om den midlertidige Udførselspræmie var til Forhandling her i Tinget, skrev det nuværende ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) som Medlem af det nedsatte Udvalg i dettes Betænkning om „den til saa megen Vel-signelse for Landet fremblomstrende Sukkerindustri“ og om „den overordentlige Betydning for Landbrugets Fremskridt, som Indførelsen af Sukkerroedyrkingen har haft i de Egne, hvor Fabrikker ere anlagte, ogsaa for de Landbrug, som staa udenfor Fabrikkerne, og derhos ikke mindst den forøgede Adgang til Erhverv, som derved er skabt for Arbejderklassen.“

Men hvor meget mere maa ikke dette gælde nu, hvor denne Industri og Dyrk-